

[Ministeren for skatter og afgifter]

Det er vigtigere end den formelle progression.

Dertil skal man føje den meget vigtige betragtning, at som det nuværende system er indrettet, er det, som det også blev sagt af flere, de velhavende, de veltjenende, der udnytter uforholdsmæssigt meget fradragsmulighederne, ikke mindst rentefradragene, men også andre fradrag, som vi også skal kigge på, når vi skal til at snakke indkomstskattereform, men som ikke er emnet for denne redegørelse. Det er de mere velhavende, der uforholdsmæssigt meget udnytter fradragsmulighederne. Det er de samme grupper, som har uforholdsmæssigt store lodder i de skattebegunstigede pensionsforsikrings- og opsparingsordninger.

Hvis man kan gennemføre en skattereform, der begrænser værdien af rentefradragene, så den skattemæssige værdi pr. lånt krone bliver ens for alle, og hvis man kan gennemføre en skattereform, der betyder beskatning af de hidtil ubeskattede og eksorbitant store rentetilvækster i pensionsopsparings- og forsikringsordninger, så ligger der i det et langt større plus til en i det lange løb mere jævn fordeling af skattebyrderne, end der ligger et minus på den anden side i vægtskålen i retning af, at man nedsætter trækprocenterne for mellemindkomsterne, forlænger proportionalt strækket meget vidt.

Hvis ikke vi på den venstre fløj erkender de sammenhænge og forklarer dem til vore egne vælgere, så risikerer vi at miste både muligheden for at gøre noget fornuftigt og afbalanceret ved de hidtil ubeskattede midler og muligheden for at skaffe forståelse for at komme tilstrækkelig langt op med den proportionale beskatning. Hvis vi bider os fast i en marginalsattesyge, som tidligere har hærgnet uden stor reel fremgang både i socialdemokratiet og i socialistisk folkeparti, afskærer vi os fra at lave en tilstrækkelig rationel skattereform.

Det skal samtidig være det, jeg vil sige, og som jeg også har sagt før, til den højre del af folketinget. Jeg tror, Poul Møller havde ret, når han i sin tid sagde, at hvis vi skulle ud af skyttegravene og lave et fornuftigt skattesystem, var der to hovedbetingelser: den ene var, at venstrefløjens opgav marginalsattesygen, og den anden var, at den borgerlige del af folketinget opgav det fuldstændig konsekvente, ufravigelige forsvar for den hvilken

som helst form for fradragsprivilegium, og man kunne tilføje pensionsprivilegium, forsikringsprivilegium, skattebegunstigede opsparingsordninger.

Hvis ikke vi kommer ud af den skyttegrav, får vi ikke lavet et bedre skattesystem – i hvert fald får vi ikke lavet det med den højre fløjs medvirken, forstår jeg – og det er for så vidt allerede beklageligt. Selv om man følger hr. Bernhard Baunsgaards tankegang, er vi et forholdsvis lille flertal i folketinget, der bliver nødt til at tage ansvaret for dette her, og det er for så vidt allerede beklageligt, fordi så store og principielle forandringer, som der lægges op til med denne redegørelse, burde gennemføres med brede flertal i folketinget. Det var befolkningen bedst tjent med, også den del af befolkningen, der stemmer på det konservative folkeparti eller på venstre.

Jeg skal kommentere en række af de enkeltbetragtninger, der også er kommet frem i debatten. En del har jo vedrørt disse skattebegunstigede opsparingsordninger, og dér er det meget vigtigt, at vi nok en gang får slået fast, at socialdemokratiet, regeringen, ikke planlægger noget ondartet attentat imod en fornuftig opsparing, sikring af egen alderdom. Socialdemokratiet ønsker, at det skal kunne betale sig, at det skal kunne lønne sig at have en opsparingsordning, en pensionsordning, en forsikringsordning.

Det, der er uholdbart, er de meget høje realrenter, vi ser i øjeblikket, og en videreførelse af et mønster, hvor man ophober enorme krav på fremtiden på grundlag af en alt for høj rente, hvis modstykke er, at den produktion, der skal bære de fremtidige udbetalinger, bliver svækket, får for ringe kår.

Derfor er det nødvendigt at sætte ind over for den alt for høje rente. Men det kan være en ganske rimelig handel i den forbindelse, at man til gengæld gennem indretningen af skattesystemet eller på anden måde – Thorkil Kristensen-udvalget diskuterer jo også det – garanterer, at en vis minimal realforrentning i disse langsigtede opsparingssystemer ikke berøres af et sådant nyt skattesystem. Hvis man prøver at finde en løsning i den retning – jeg skal ikke lægge mig fast på nogen bestemt i dag – hvis det er dér, man går ud og søger, så tilvejebringer man også en rimelig balance mellem private pensionsordninger og et tjenestemandspensionssystem, hvor man jo har en tilknytning til den reelle indtægt hos